

již musí koncipient konati za řádného dozoru a za příslušné kontroly svého zaměstnavatele. Teoretický a praktický výcvik v oboru advokacie, kterýžto výcvik jest účelem a cílem zmíněné přípravné služby (viz rozh. čís. 120 dis. Sb. n. s.), nebyl by zaručen konáním koncipientské praxe v samostatných místnostech, oddělených od působiště advokáta-šéfa.

Neodpovídá spisům, tvrdí-li napadený nález, že uvedený stav trval jen krátký čas; vysvítá z nich naopak, že trval několik týdnů. Při tom je nerozhodno, kdy nájemní smlouva byla uzavřena a kdy koncipientská legitimace Dr. A. byla účastníkům doručena. Záleží jen na skutečném stavu a v tomto směru plyne ze spisů, že Dr. A. dne 8. října 1934 do advokátní kanceláře Dr. B. vstoupil a od 9. října 1934 jako jeho koncipient byl zapsán v seznamu. Nutno proto míti za to, že od této doby do konce měsíce října byl v nově najaté místnosti činným pro kancelář Dr. B-a, zejména když tento sám, jmenovitě i při odvolacím líčení připustil, že se do domu »D.« přestěhoval teprve počátkem listopadu. Následkem toho jsou průvodní návrhy, činěné již v podání ze dne 6. dubna 1936 a opakované při odvolacím líčení, bezpředmětné. Že konečně nešlo o provisorium zcela nepatrného trvání, prokazuje i doznání obviněného Dr. A., že označil dotčenou místnost svým jménem (tabulkou), že tedy pokládal za nutné, tímto způsobem oznámiti třetím osobám, že má svou kancelář v domě »D.«.

Trpěním tohoto stavu provinil se obviněný Dr. B. proti povinnostem svého povolání, jak vysvítá z toho, co o podstatě a účelu koncipientské praxe vpředu uvedeno.

Byla-li však tato »filiální kancelář«, v níž působil koncipient, zřízena v témže poschodí, kde je kancelář advokáta Dr. N., u něhož byl onen koncipient (Dr. A.) zaměstnán bezprostředně před tím, než přestoupil k obviněnému Dr. B., a přihlíží-li se k tomu, že se Dr. N. a koncipient Dr. A. nerozešli v dobrém a že Dr. A. dokonce odloudil svému bývalému zaměstnavateli Dr. N. klienty, je nasnadě, že postup obviněného Dr. B. mohl býti veřejností vykládán tak, jako by mu bylo šlo o to, aby byla udržována kontinuita mezi vystoupením Dr. A. z kanceláře Dr. N. a jeho nastoupením u obviněného Dr. B. Trpěním situace, která umožňuje takové předpoklady u nepřislušníků advokátního stavu, zlehčil obviněný Dr. B. i čest a vážnost stavu.

Bylo proto v tomto směru vyhověti odvolání návladního komory ze zprošťujícího výroku kárného nálezu a obviněného Dr. B. uznati pro uvedený skutek vinným z kárného přečinu porušení povinnosti povolání jakož i porušení cti a vážnosti stavu.

Čís. 343 dis.

Neodpovídá podstatě a účelu koncipientské praxe jakožto služby přípravné a výchovné, v níž se má koncipient prakticky i teoreticky seznámiti se všemi odvětvími advokátního povolání, pokud je to v rámci

advokátní kanceláře možné, přijme-li advokát za koncipienta staršího finančního úředníka ve výslužbě a zaměstná ho výlučně daňovou agendou, beztak mu úplně známou, a nikoliv i ostatní agendou kanceláře.

Nakolik je takové jednání schopno vyvolati nepříznivé, čest a vážnost stavu snižující domněnky a předpoklady u osob, nenáležících k advokátnímu stavu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1937, Ds I 56/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž tato vyslovila, že není příčiny ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v N., a změnil napadené usnesení v ten smysl, že je důvod ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v N., pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že od roku 1932 do své advokátní kanceláře jako koncipienty přijal a výlučně daňovou a poplatkovou agendou zaměstnával starší finanční úředníky ve výslužbě, čímž činil kolegům neloyální soutěž, a mohl ve veřejnosti vzbuditi domněni, že jde o koncipienta na oko a že využívá jeho styků s finančními úřady a bývalými kolegy.

D ů v o d y:

Podle kárných spisů klade se Dr. A., advokátu v N., za vinu, že zaměstnával od roku 1932 ve své kanceláři jako koncipienta bývalého finančního radu Dr. M. přes jeho pokročilé stáří k vyřizování daňových věcí, že po jeho úmrtí v roce 1936 vyjednával o dalším vedení této agendy s Dr. O., finančním komisařem berní správy v N, a že po neúspěchu tohoto vyjednávání pověřil touto agendou dvaapadesátiletého finančního radu v. v. P., kterého za tímto účelem přijal rovněž jako koncipienta do své kanceláře, a to za měsíční plat 4.000 Kč. Hledíc k vyššímu věku jmenovaného finančního rady, který by musil teprve získati právnícký doktorát a podrobiti se pak advokátní zkoušce, bylo vysloveno podezření, že tu jde o koncipientskou praxi na oko, pokud se týče o krytí advokátní praxe.

Dr. A. poukazuje k tomu, že při svém stáří 62 roků potřebuje koncipienta, který by ho mohl zastupovati v daňových věcech. O samostatnou činnost koncipienta a o jeho účast na výtěžku kanceláře podle údajů Dr. A. nejde, takže prý poměr krytí nepřichází v úvahu. Dr. A. poukazuje zároveň na zvláštní poměry své klientely, která by se prý jinak mohla obrátiti na daňové poradny; důvody, proč stáří ho nutí k přijetí koncipienta právě pro daňovou agendu, neuvádí.

Kárná rada neshledává důvodu ke kárnému stíhání Dr. A. z těchto úvah: Není prý námitek proti tomu, aby byl koncipient zaměstnáván určitě omezenou agendou. Hledíc ke specialisování mnohých advokátů,

nelze beztak zaručiti všestranné vzdělání koncipienta ve všech oborech advokátního povolání. Těžiště přípravné služby leží prý v tom, aby se koncipient svou prací seznámil s metodami advokátní agendy. Není prý řeči o nekalé soutěži, přijme-li advokát koncipienta, který jest obeznámen s určitou materií, a vychází-li takto vstříc zájmu klientů, aby určité věci byly zpracovány odborníkem. Závadný by byl vylíčený postup advokátův jen tehdy, kdyby takový koncipient provozoval svou činnost na vlastní účet, nebo kdyby nepracoval pod dozorem advokátovým, nebo kdyby advokát pod záminkou zaměstnání koncipienta vyvinul nepatřičnou propagandu. Poněvadž z těchto předpokladů není žádný opodstatněn, neshledává kárná rada v postupu Dr. A. nic závadného.

Odůvodnění to neobstojí, jak stížnost návladního komory právem dovozuje.

Podle § 1, odst. 2, písm. e) zákona č. 40/1922 Sb. z. a n. je pro zápis do seznamu advokátů předpokladem m. j., že žadatel byl prakticky zaměstnán v právní službě po dobu v § 5 cit. zák. ustanovenou. Podle § 5 tohoto zákona ve znění zákona č. 144/1936 Sb. z. a n. je pro tuto právní službu předepsáno 6 let, z nichž připadá nejméně 5 let na praxi u advokáta. Právní praxe u řádného soudu, u státního zastupitelství, u veřejného notáře, u úřadu správního nebo finančního, ať se koná pro výcvik nebo pro jiný účel, se započítá jen do jednoho roku. Tato přesná úprava přípravné služby nastávajícího advokáta poukazuje jasně k jejímu účelu, záležejícímu v patřičném praktickém a teoretickém výcviku, jehož uvedené povolání nezbytně vyžaduje (viz rozh. č. 120 dis. Sb. n. s.). Z uvedené úpravy vysvítá též, že největší váhu klade tu zákon na výcvik v advokátní kanceláři. To plyne i z toho, že podle § 5, odst. 4 cit. zák. může býti ke zkoušce advokátní připuštěn jen takový kandidát, který byl po tři roky prakticky zaměstnán v právní službě u advokáta. Zajisté by účel této přípravné služby kandidáta advokacie u advokáta byl pojímán příliš úzce, kdyby šlo hlavně jen o to, aby si kandidát advokacie osvojil metodu advokátní práce, jak mylně předpokládá kárná rada. Tomu odporuje zejména předpis nařízení č. 264/1854 ř. z. o advokátní zkoušce, najmě § 13, z něhož vyplývá, že kandidát advokacie musí vykázati i důkladnou znalost veškerých odvětví civilního i trestního zákonodárství jakož i zařízení, jednacního řádu a běhu jednání u soudních úřadů.

Byť i lze připustiti, že meze tohoto výcviku, aspoň pokud jde o praktický výcvik, jsou přirozeně dány druhem a rozsahem agendy té které advokátní kanceláře, plyne přece z toho, co předesláno, s naprostou jistotou, že neodpovídá účelu a podstatě koncipientské praxe, jakožto služby přípravné a výchovné, přijme-li advokát do své kanceláře jako koncipienta staršího finančního úředníka ve výslužbě a zaměstnává-li ho výlučně právě daňovou agendou, beztak mu úplně známou a nikoliv ostatní agendou kanceláře.

Ve vlastních údajích Dr. A. lze skutečně shledati náznaky v tom směru, že mu nešlo o přijetí koncipienta ve smyslu hořejších vývodů, nýbrž o soustavné zaměstnávání odborníka samostatně vykonávanou daňovou a poplatkovou agendou za tím jediným účelem, aby si zachoval svou zvláštní klientelu z kruhů průmyslu a aby si takto získal, pokud se týče převahu v soutěži s advokáty kolegy. Tomu nasvědčují též jednak vysoký plat (4.000 Kč měsíčně), jednak věk P-ův, který nedá předpokládati, že tu šlo skutečně o přípravu pro advokátní povolání.

Soutěžní převaha, kterou by si advokát získáním takové síly zjednával, byla by tím povážlivější, ježto dotčené kruhy klientů mohou — třebaš mylně — aspoň předpokládati, že finanční úředník, zaměstnaný v advokátní kanceláři, zabezpečuje úspěch finanční věci nejen svými znalostmi a zkušenostmi — nabytými ve státní službě a využívanými nyní ve prospěch soukromých zájemců —, nýbrž i svými styky s úřady a úředníky z předešlé doby.

Přivodí-li advokát přijetím finančního úředníka — nominelně jako koncipienta, ačkoliv o přípravnou službu v intencích zákona vůbec nejde — takový stav, bylo by v tom spatřovati jednak neloyální soutěž proti kolegům, kteří nejsou s to neb ochotni zajistiti si rovněž podobné pomocníky, jednak mohlo by to ve veřejnosti vzbuditi dojem, že jde o koncipienta na oko, o krytí samostatné praxe nebo při nejmenším o využívání osobního vlivu koncipienta u finančních úřadů. Lze-li takto připustiti možnost, že stav Dr. A-em přivoděný vyvolal o jeho kanceláři u nepřislušníků advokátního stavu takové nepříznivé domněnky a předpoklady, z nichž veřejnost by pak mohla vyvoditi nepříznivé závěry o celém advokátním stavu vůbec, je opodstatněno důvodné podezření, že se advokát Dr. A. dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Bylo proto stížnosti vyhověti a napadené usnesení změnit, jak se stalo.

Čís. 344 dis.

Je porušením povinností povolání, uvedl-li advokát svého klienta v nebezpečí trestního stíhání pro útisk tím, že na jeho příkaz, nepoučiv ho o tomto nebezpečí a neodmítnuv po případě příkaz provést, napsal někomu dopis, v němž mu vyhrožoval újmou na cti, neupustí-li od novinářské činnosti, klientovi nepřijemné.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1937, Ds II 22/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.